

Sygn. akt II PK 212/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa C. [...] Spółka Jawna w R. - pozwanego wzajemnego
przeciwko M. K. - powodowi wzajemnemu
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 grudnia 2013 r.,
skargi kasacyjnej strony powodowej (pozwanego wzajemnego) od wyroku Sądu
Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W.
z dnia 21 marca 2013 r., sygn. akt VII Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda (pozwanego wzajemnego) na rzecz
pozwanego (powoda wzajemnego) 900 (dziewięćset) zł tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 marca 2013 r. Sąd Okręgowy w W. w sprawie z powództwa C. [...] Spółka Jawna w R. (pozwanego wzajemnego) przeciwko M. K. (powodowi wzajemnemu) o odszkodowanie, w pkt I oddalił apelację strony powodowej (pozwanej wzajemnej) C. [...] Spółka Jawna w R., w pkt II zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w pkt II i III w ten sposób, że powództwo pozwanego (powoda wzajemnego) M. K. oddalił oraz orzekł o kosztach postępowania za obie instancje.

Strona powodowa (pozwany wzajemny) zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w części, tj. co do punktu I. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł, że jest ona oczywiście uzasadniona w zakresie błędnego zastosowania przez Sąd drugiej instancji art. 8 w zw. z art. 61¹ k.p. Zdaniem skarżącego Sąd odwoławczy w sposób oczywisty naruszył art. 8 w związku z art. 61¹ k.p., przez zastosowanie art. 8 k.p., skutkujące przyjęciem, że w okolicznościach sprawy powód jako pracodawca nadużył swego prawa przez żądanie od pozwanego jako pracownika odszkodowania, o którym mowa w art. 61¹ k.p., przy braku naruszenia jakichkolwiek obowiązków wobec pozwanego, które uzasadniałyby rozwiązanie przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia na mocy art. 55 § 1¹ k.p.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia jest wykazanie przez skarżącego okoliczności, które podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy podczas tzw. przedsądu, czyli wstępnego badania sprawy, mającego na celu stwierdzenie występowania jednej z przesłanek skargi, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Przesłankami tymi są: 1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, 2) potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) nieważność postępowania lub 4) oczywista zasadność skargi.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wnoszący skargę wskazał na jej oczywistą zasadność. Oparcie skargi kasacyjnej na przesłance wynikającej z art. 398⁹ § 1 pkt 4 jest możliwe tylko wówczas, gdy już na pierwszy rzut oka podstawy wskazane w skardze zasługują na uwzględnienie, to jest, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 4 października 2007 r., I UK 164/07, LEX 864056; z 25 września 2007 r., I PK 136/07,

LEX 885052). Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Wysiłek autora skargi powinien koncentrować się na wykazaniu kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX 82274).

Zdaniem Sądu Najwyższego ocena, czy w konkretnym przypadku ma zastosowanie art. 8 k.p. i w jakim zakresie, mieści się w granicach swobodnego uznania sędziowskiego, po uwzględnieniu całokształtu okoliczności faktycznych sprawy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 9 lutego 2007 r., I BP 15/06, OSNP Nr 7-8 z 2008 r., poz. 92; z 22 lipca 2009 r., I PK 48/09, LEX nr 529757; z 11 grudnia 2009 r., II BP 8/09, LEX nr 577687, z 24 listopada 2010 r., I PK 78/10, LEX nr 725005, z 26 czerwca 2012 r., II PK 275/11, M.P.Pr. Nr 11 z 2012 r. s. 584-587). W ocenie Sądu Najwyższego w przedmiotowej sprawie Sąd drugiej instancji dokonał starannej oceny i przekonująco umotywowował swoje stanowisko.

Sąd drugiej instancji wbrew podnoszonym przez skarżącego argumentom nie uznał, że żądanie przez pracodawcę odszkodowania na podstawie art. 61¹ k.p. może być uznane za nadużycie prawa z tego względu, że przyczyna rozwiązania przez pracownika stosunku pracy w trybie art. 55 § 1¹ k.p. okazała się nieuzasadniona. Na gruncie art. 8 k.p. Sąd rozważył jedynie, czy pracodawca, mający formalnie prawo żądania odszkodowania ze względu na nieuzasadnione rozwiązanie przez powoda umowy o pracę bez wypowiedzenia, nadużył tego prawa. Dokonując tej oceny Sąd drugiej instancji wskazał, że pracodawca przyczynił się do podjęcia przez pracownika błędnej decyzji o rozwiązaniu umowy bez wypowiedzenia, utrudniał rozstanie się z firmą przez niestawianie się na umówione spotkania i konsekwentne ignorowanie prób telefonicznego kontaktu ze strony pozwanego. Podniósł też okoliczność obrazującą negatywne nastawienie pracodawcy w postaci błędnego wystawienia świadectwa pracy poprzez stwierdzenie, że stosunek pracy ustał na podstawie art. 52 § 1 k.p. zamiast art. 55 § 1¹ k.p.

Można też wskazać, że zgodnie z judykaturą możliwe jest ograniczenie wysokości odszkodowania należnego pracodawcy na podstawie art. 61¹ k.p. ze

względu na sprzeczność z zasadami współżycia społecznego (art. 8 k.p.) (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2011 r., II PK 69/11, OSNP 2012 Nr 19-20, poz. 243). Należy też dodać, że dopuszczalności żądania przez pozwanego ograniczenia wysokości odszkodowania (lub zaniechania jego dochodzenia) ze względu na sprzeczność z zasadami współżycia społecznego nie wyłącza to, że rozważane odszkodowanie przysługuje w zryczałtowanej wysokości i nie zależy od rozmiaru doznanej przez pracodawcę szkody (por. wyrok z dnia 29 kwietnia 2005 r., III PK 2/05, OSNP 2005 Nr 23, poz. 372; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2011 r., II PK 69/11, OSNP 2012 Nr 19-20, poz. 243).

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, iż skarżący nie wykazał potrzeby rozpoznania skargi kasacyjnej. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł, jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 461).